

ON JE PÁN

...On je pán. Ježíš Kristus z mrtvých vstal a On je Pán.

Každé koleno ať poklekne a každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pán.

Píšu malý úvodníček, ještě v době postní, a už si prozpěvuji tuhle nadšenou písničku, kterou jsem slyšel v mnoha jazycích, s textem založeným na hymnu o Božím Služebníku Ježíšovi Bohu rovném a přeci tak poníženém a proto VÍTĚZNÉM PÁNU nad veškerou bídou lidí a celého světa (Flp 2, 5-11).

To Duch svatý nás ponouká vyznávat, že Ježíš je Pán. Ten jediný pravý Pán, ve světě, kde se lidi vrhají do náručí mnoha falešným. Vnímejme, jak Duch svatý jakoby vane mezi řádky Písma svatého. Boží slovo nás probouzí z letargie, burcuje k životu. Jako toho chromého – čtyři jej nesli k Ježíšovi – Pánova slova vytrhla z dvojího ochrnutí (Mk 2, 1-12). Duše i těla. Ten člověk byl „vzkříšen“ k novému životu.

Ve dvou následujících příspěvcích si vezmeme vzorek, jak se lze nechat oslovovat slovy Bible.

Anežka, která se připravuje k přijetí pečeti Ducha svatého, nadšeně roztáhá a ze zmíněného evangelního příběhu vyhmátla výstižnou alegorii.

Pan Vaško nás zase s láskou povzbuzuje ke krásnému prožívání liturgie, zvláště v lektorské službě.

Přeji Vám všem velkou radost po celou dobu velikonoční, nečekejme na Letnice, ale stále zpívejme Pánu písně chvály. Jako v nebi.

Kristův a Váš kněz František

Jak je také možné si vyložit Písmo

Uzdravení ochrnutého (Mk 2,1-12)

Když se po několika dnech vrátil od Kafarnaum, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už ani přede dveřmi nebylo k hnutí. A mluvil k nim. Tu k němu přišli s ochrnutým; čtyři ho nesli. Protože se pro zástup nemohli k němu dostat, odkryli střechu tam, kde byl Ježíš, prorazili otvor a spustili dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Synu, odpouštějí se ti hříchy."

Seděli tam někteří ze zákoníků a v duchu uvažovali: "Co to ten člověk říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh?"

Ježíš hned svým duchem poznal, o čem přemýšlejí, a řekl jim: "Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci ochrnutému? "Odpouštějí se ti hříchy," anebo říci: "Vstaň, vezmi své lože a chod?" Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" - řekne ochrnutému: "Pravím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!"

On vstal, vzal hned své lože a vyšel před očima všech, takže všichni žasli a chválili Boha: "Něco takového jsme ještě nikdy neviděli."

U tohoto úryvku z Písma si lidé většinou představují, že on(a) je ten(ta) ochrnutý(á), kterého(ou) pán Ježíš uzdravuje, zbavuje ho jeho nedokonalostí a hříchu, rozvazuje to, co ho svazuje, to, co mu brání v pohybu. Někdo si zase uvědomí, že sám by nic bez těch ostatních nedokázal, že jsou potřeba čtyři, aby se dokázal někam dostat. Ale nabízí se ještě jedno přirovnání. A to přirovnání k věci, která se zdá nepodstatná, ale o které se na tomto místě přece jen píše a to z toho důvodu, že je pro tu situaci samozřejmá a dalo by se říct i nepostradatelná. Je to to lože, které si má vzít ochrnutý domů, jsou to ta nosítka, ta houně, na které ten člověk leží. Můžeme si sebe představit právě jako tu houni, kterou na jednu stranu něco zatěžuje - ochrnutý, který může být naším hříchem, starostmi, problémy, strachem nebo i předsudky, zkrátka každý si pod ním může představit, právě to, co ho tíží a to, co mu brání ve volnosti pohybu. Ten ochrnutý na nás leží a každý máme toho svého ochrnutého, ale přece nezůstáváme na jednom místě a to zásluhou těch čtyř, kteří nás nesou. Ti čtyři mohou být naše touha po Kristu, víra a nebo cokoli jiného, co nás k Němu nese. Každopádně toho, co nás nese a podpírá je více (4:1 ☺) a je to silnější. Ta touha, nebo chcete-li víra, ti čtyři, každému z nás „prohrabávají“ cestičku ke Kristu a spouští nás do jeho náruče lásky. Když se mu takto odevzdáme, poznáme, že On je schopný nejen zbavit nás zátěže, která na nás ležela (ochrnutého), ale udělá z ní něco, co nás ponese dál („Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“). Možná, že budeme znovu padat, že na nás znovu bude něco ležet,

to nevadí, důležité je, abychom vždy měli ty své čtyři, kteří nás k Němu znovu a znovu donesou. A pokud je nemáme, nebo jsou případně příliš slabí, stále je k sobě můžeme přivolat nebo za námi může přijít Kristus sám. Nejdůležitější je doufat, aby si i lidé kolem nás, jako v Písmu mohli říct: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“

Anežka Nedomová ml.

DO DOMU HOSPODINOVA PŮJDEME S RADOSTÍ

Tak zpíváme v jedné z antifon ve mši svaté po prvním čtení. Zamysleme se dnes nad tím, co nás do našeho chrámu sv. Jakuba Staršího přivádí. Možná jeho neokázalá krása, prostor promodlený našimi předky i námi samými, možná setkání s přáteli, lidmi stejně smýšlejícími, s nimiž vytváříme jedno společenství, možná krása a slavnostnost liturgie v níž se setkáváme s Kristem. Nejspíš ale to všechno dohromady.

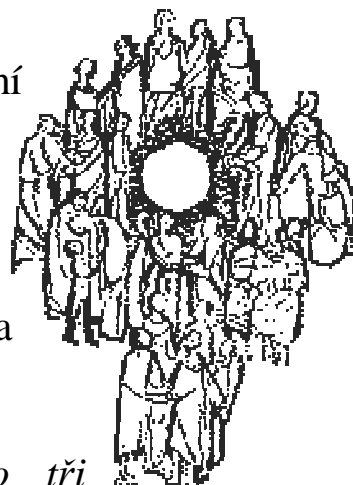
To hlavní, proč přijímáme Kristovo pozvání k „večeři Beránkově“, je jeho tajemná přítomnost v liturgii mše. Podle konstituce 2. vatikánského koncilu *O posvátné liturgii* je Kristus v liturgii mše přítomen čtverým způsobem:

- a) v osobě kněze, skrze jehož službu se obětuje ten, kdo se za nás obětoval na kříži;
- b) ve svém slově, ve čtení z Písma svatého;
- c) v našem shromáždění, neboť *kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich* (Mt 18,20);
- d) zejména je však v Nejsvětější svátosti.

Ve své nedávno vydané exhortaci *Sacramentum caritatis* (Svátost lásky) Svatý otec Benedikt XVI. říká, že Eucharistie je *tajemstvím, jemuž je třeba věřit, jež je třeba slavit, jež je třeba žít.*

Víra je nezasloužený dar od Pána Boha, k němuž se v liturgii mše hlásíme v Krédu. Tím také zároveň prosíme o její rozhojnění a prohloubení. Toho se nám dostává v *liturgii slova.*

Eucharistii je třeba žít, říká dále papež. Jak tomu rozumět? Věříme-li, že v Eucharistii je přítomen Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, tak víme také, že žít Eucharistii znamená žít Krista. Jenže můžeme my, znovu a znovu chybuující, to dokázat svými vlastními slabými silami? Kristus ví, že ne, proto, abychom se mu co nejvíce mohli připodobnit, jak je naším úkolem, který jsme dostali při křtu a pak při biřmování, nám nabízí pomoc ústy kněze: *Hle Beránek Boží, ten, který na sebe vzal hříchy světa. Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově.*

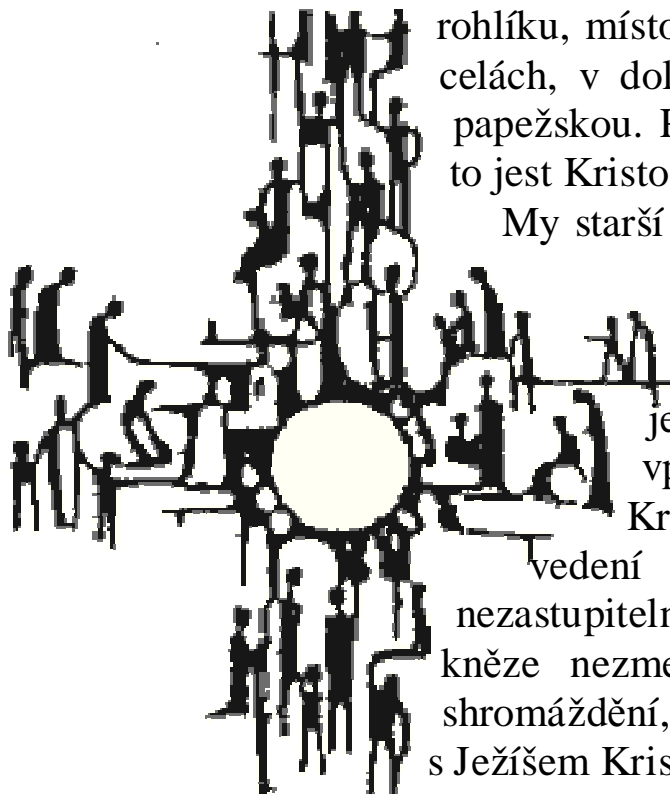
Konečně říká papež, že *Eucharistii je třeba slavit*. Je mnoho způsobů jak ji slavit. Od Večeře, slavené samotným Pánem (připomínáme si ji na Zelený čtvrtek), ji převzali jako nejcennější dar první křesťané, aby ji pak do různé krásy rozvíjely další generace křesťanů jak na Východě, tak na Západě. I naše dosud žijící střední a starší generace ji zažila v různých podobách. Od té nejjednodušší - slavené bez ornátů, bez kalicha, bez pateny, místo hostie kousek

rohlíku, místo vína mošt z rozinek - tajně ve věžeňských celách, v dolech či po domech - po tu nejrozvinutější, papežskou. Přesto všechny byly a jsou svou podstatou, to jest Kristovou přítomností, stejně slavné.

My starší pamatujeme ještě liturgii „předkoncilovou“, která byla sice také krásná, ale postrádala, co v ranně křesťanské době bylo samozřejmé, aktivní účast věřícího lidu na jejím slavení. Kněz stojící často daleko vpředu zády k věřícím, jakoby je vedl ke Kristu. To je jistě správné, vždyť v tomto vedení věřících ke Kristu je úloha kněze nezastupitelná. Liturgická reforma z roku 1964 úlohu kněze nezmenšuje, on nadále předsedá slavnostnímu shromáždění, které však nejenom vede, on spolu s ním a s Ježíšem Kristem vytváří jedno společenství.

Sv. Petr říká, že křtem a působením Ducha svatého vytváříme *rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví ..., který kdysi nebyl jeho lidem, teď však je to lid Boží* (1 Petr 2, 9.10). Z toho vyplývají i naše práva a povinnosti v církvi a v liturgii. O službě přísluhujících při mši, ať jsou to akolyté, zpěváci, lektoři, jáhni, říká Konstituce o posvátné liturgii, že *každý věřící má v rámci své funkce konat jenom to, ale i všechno to, co mu přísluší z povahy věci a podle liturgických předpisů*. Kromě toho Konstituce zdůrazňuje, že tyto úkoly mají být věřícím přidělovány *úměrně jejich věku, okolnostem a způsobu života a stupni náboženské vyspělosti*.

Jak je tomu u nás, v Petrovicích? Záslouhou kněží, kteří se ve vedení farnosti od jejího osamostatnění před deseti lety vystřídali, a kteří všichni měli a mají cit pro liturgii, jsme na tom, domnívám se, velmi dobře. Není to však jenom zásluhou kněží, kteří, kdyby nenalézali oporu v aktivitě svých farníků, by měli ztíženou pozici. A tak náš dík patří nejenom kněžím, kteří slavili s námi liturgii, ale všem, kdo přispěli, či přispívají k vytváření farního společenství, ať jsou to ministranti, lektoři, zpěváci, varhanice, děti přinášející dary, dobrovolníci starající se o úklid, o květinovou výzdobu a všichni, kdo aktivně prožívají liturgii.

Ze všech služeb, o nichž jsem se zmínil, chci se zastavit u jedné – lektorské. Uvědomujeme si, když ji přijímáme, její důstojnost? Že čtením z Písma svatého hlásáme *podivuhodné Boží činy*, že hlásáme Duchem svatým inspirovaná slova proroka, žalmisty, apoštola? Neměli bychom je proto jenom číst jako cokoli jiného, ale zvěstovat je, vždyť v té chvíli přijímáme na sebe v jistém slova smyslu úlohu věrozvěstů.

Co to v praxi znamená? Že se s tím, co čteme, ztotožňujeme, že Boží slovo v pokoře přijímáme a skromně předáváme dál. Tomu pak bude odpovídat i náš projev, naše řeč. Nebude nám pak obtížné číst přirozeně, civilně, bez pathosu, ale s úctou k pronášenému textu, dostatečně hlasitě, jasně a zřetelně a beze spěchu. Vždyť ti, kdo nám naslouchají, nás chtějí nejen slyšet, ale i porozumět tomu, co říkáme. Oddělujeme proto myšlenku od myšlenky a nečteme monotónně. Především si přidělený text pozorně předem jednou, dvakrát přečteme, abychom věděli, jak jej máme číst. Rozumět textu to je základní podmínka k tomu, abychom se stali dobrými lektory. Pokud by se nám ne hned všechno podařilo, jak bychom si sami přáli, neztrácejme odvahu, časem to dokážeme. A ještě jedno důležité: Když dokončíme čtení posvátného textu, počkejme vteřinku než řekneme: „Slyšeli jsme slovo Boží“, jinak by tato přidaná slova vyzněla jako závěrečná slova epištoly.

Nyní několik rad vyplývajících z ducha instrukcí o slavení liturgie mše. První se týče toho, jak přistoupit k ambonu nebo odejít od něho. Někoho uvádí do rozpaků, zda má pokleknout, či se jen uklonit, když jde kolem oltáře a také kterým směrem to má učinit, směrem k oltáři či ke svatostánku. Liturgicky čistší by bylo neklekat a uklonit se směrem k oltáři. V průběhu mše je totiž oltář centrem kostela, je přece obětním stolem, na němž se koná nejsvětější oběť.

To co jsme si řekli o chování lektorů, platí ovšem i pro ty, kdo jsou pověřeni zpěvem žalmů, či čtením přímluv. U přímluv bychom si měli uvědomit, že k nim patří úvodní a závěrečná modlitba kněze. Zde může pro někoho vystat problém, kdy odejít od ambonu, po přečtení jednotlivých proseb nebo až poté, co je kněz ukončí modlitbou. Rozhodně to druhé je správně. Ale stejně je správné učinit úrok do strany a tam s pohledem na kněze setrvat, až přímluvy dokončí.

Na závěr ještě myšlenka z Konstituce o posvátné liturgii: Plná a aktivní účast všeho lidu Božího na slavení liturgie mše, je *první a nezbytný zdroj, ze kterého mají věřící čerpat skutečně křesťanského ducha*.

Václav Vaško

Jak se lasturníci setkali.....

Pondělí 26.3. se neslo v duchu svátku Zvěstování Páně, ale nejenom to. Ten večer se uskutečnilo také historicky první setkání „lasturníků“, čili všech těch, co do farního časopisu přispěli i tou sebemenší perličkou nebo i zrníčkem písku, bez kterého by se náš plátek určitě neobešel.

Po mši nasáklé slavnostní atmosférou (možná i proto, že se výjimečně zpívalo „Sláva na výsostech Bohu“) se všichni přítomní tvůrci Lastury sešli na faře. Bohužel se tohoto setkání zúčastnil jen zlomek ze skutečného počtu lasturních přispěvatelů. Celkem se nás sešla dvanáctka z plné kopy lasturníků, přičemž její složení se v průběhu večera (z důvodu příchodů a odchodů) změnilo.

Kromě dobrého jídla a pití a povídání nejen o Lastuře, byl samozřejmostí i slavnostní přípitek (s neodmyslitelným zpěvem „Živijó“) na Lasturu a na všechny, kdo s ní mají něco společného :-). Nechybělo ani bilancování nad tím, kdo, co a kolik pro náš časopis napsal, vyfotil, nebo cokoliv jiného udělal v uplynulém roce. Tuto, původně neplánovanou „soutěž“ s přehledem vyhrál šéfredaktor – Mirek Nedoma (jaké překvapení :-). A aby mohl dále po nocích hezky psát do Lastury a při tom na to lépe viděl, dostal

...zdá se, že Lasturník (až na pár vzácných výjimek) je převážně rodu ženského...

krásnou svíčku (hádejte, jaký asi měla tvar – viz foto), kterou jsme hned symbolicky zapálili. Odměny se dostalo i všem přítomným pracujícím na poli Lastury v podobě malých, čokoládových lasturek. Následovala diskuze na různá témata včetně toho, jaká rubrika či jaký článek by byl zajímavý a užitečný do dalších čísel. A pak už se naši lasturníci začali postupně vracet do svých domácích ulit.

Anežka Nedomová ml., foto: J.Němcová

„Kdyby sem to byl býval věděl, tak bysem sem nechodil, ☺

Tahle slavná a půvabně nespisovná věta z „Knoflíkové války“ se tzv. „panu šéfredaktorovi“ stále usilovněji drala na mysl, když začal tušit, že se dosud zdárně probíhající valná hromada cechu lasturnického začíná zvrhávat v jakousi adoraci jeho osoby a jeho „redaktorských“ počinů. A teď, když to ještě tady nahoře pěkně rozmázla jeho vlastní dcera, už holt bude „pan šéfredaktor“ dost těžko zastírat, že si jen potřeboval pošimrat svou ješitnost a tak si nechal svolat tuhle tu klaku. Ale dosti nadsázky, (je dost těžké si představit, že by se z „cílové skupiny spotřebitelů“ Lastury našel někdo, kdo by byl schopen naslouchat takovémuto pavlačovému spekulacím), teď se s ohledem na (po éře Moniky R. nevídanou) porci příspěvků mé dcery budu muset spíš připravit čelit poznámkám o slibně se rozjíždějícím rodinném podniku (☺). A když už jsem tuto legendární prvorozpohybovatelku (hmm, jaké to krásné slovo) Lastury zmínil, tak musím i dodat, že ani na svém současném farním působišti (Kobylisích) nezapře svůj všestranný podnikavý temperament a mimo jiné už se začínají objevovat její příspěvky i v tamním „Kobylístku“.

Ale teď rychle k novinkám tohoto čísla. Je tentokrát jenom černobílé, ale zase jsme vám k velikonocům nadělili 4 stránky navíc. Komu se to bude zdát příliš, tak si ty 4 stránky zase může odebrat, protože od tohoto čísla se budeme snažit všechny organizační informace (pořad bohoslužeb, Petrovický kalendář apod.) koncentrovat na prostřední dvoustranu (v tomto čísle str.11-14) tak, abyste si je mohli snadno vyjmout a případně umístit na vaše domácí nástěnky.

Jinak, jak uvidíte na dalších stránkách, Lastura celkem úspěšně pokračuje ve vyhledávání a podkrývání mezi farníky skrytých hřiven. Tentokrát se nachomýtla k události v pravdě sváteční – narození nového CD „Půjdem spolu bratře“ Vlasty Jareše. Takže tentokrát vám Lastura nenabízí jen něco ke čtení, ale i poradí, co si hezkého můžete o svátcích poslechnout. Hezky si to užijte.

MN

Blažený tzv. „šéfredaktor“ předvádí dokonalý symbol správně zapáleného Lasturníka ☺.

PÁTEČNÍCI U SV. JAKUBA

Zeptáte-li se člověka, znalého dějin české literatury, kdo byli pátečníci, dozvíte se, že šlo o skupinu významných prvorepublikových kulturních a politických osobností, která se pravidelně scházela o pátečních odpoledních na kus řeči ve vinohradské vilce Karla Čapka. Kromě bratří Čapků k nim patřili například známí spisovatelé Eduard Bass, Karel Poláček, nebo Vladislav Vančura, novinář Ferdinand Peroutka, ministr zahraničí Edvard Beneš a také sám prezident Tomáš G. Masaryk a jeho syn Jan. Karel Čapek *"sdružoval kolem sebe hlouček mužů, z nichž každý byl něčím zajímavý a každý dovedl říci své slovo k denním událostem"*, napsal o těchto setkáních Poláček. *"Hosté se tísnilo v malém pokojíčku, na věčné časy posvěceném přítomností prvního prezidenta našeho státu."* Diskutovalo se o architektuře, zahrádkaření, byrokracii, o poměrech na univerzitě, o politice a také o umění.

Doc. Dana Picková též zavítala mezi Lasturníky a jako správná historička tímto článkem způsobila historický průlom, neb načala druhou šedesátku přispěvatelů

Když jsem se třetí pátek v měsíci březnu vracela z dnes již pravidelného pátečního setkávání na petrovické faře, které se tentokrát konalo na téma vztah T.G.Masaryka k víře a náboženství, napadla mě jistá, byť vzdálená podobnost s pátečnickými diskusemi u Karla Čapka. Již více než rok pořádá farnost u sv. Jakuba Staršího pod heslem "Třetí pátek v měsíci" přednášky, vyprávění a diskuse na rozmanité náměty. Týkají se duchovních témat i praktické činnosti církve, ale třeba také historických nebo uměnovědných otázek. S tímto nápadem přišel do Petrovic současný duchovní správce zdejší farnosti. Zajímalo mě, co ho k tomu inspirovalo. *"Je spousta témat, která mohou zajímat i lidi, kteří nejsou v Církvi úplně domácí"* prozradil mi

otec František.. *"Záměr je otevřít dveře a pozvat, setkat se, rušit hranice, podnítit k hledání, rozšířit mezi sousedy nabídku toho, co obohatí i nás... Co víc, to záleží na každém. Zvoucím i zvaném."*

Posluchačům, a to nejen z řad místních farníků, ale také dalším zájemcům z petrovické a hornoměcholupské veřejnosti, byla od té doby nabídnuta řada zajímavých přednášek. Páteční setkávání před rokem symbolicky zahájilo vyprávění přímých účastníků pouti k hrobu sv. Jakuba Staršího do Santiaga de Compostella. Následovalo svědectví o pronásledování církve v totalitním režimu 50.let a o současné misi vojenského kaplana v Kosovu. Přednáška z oboru uměnovědy o mariánské ikonografii a zobrazování Narození Páně i výklad o dějinách petrovického kostela se přemístily přímo do našeho svatostánku, neboť jeho zdi posloužily jako názorný obrazový materiál.

Nejvíce posluchačů a diskutujících přilákalo velké téma existence našeho bytí - Evoluce nebo stvoření, o němž přišli přednášet biolog doc. RNDr. Petr Pikálek a teolog P. ThLic. Prokop Brož.

Námět Masaryk a náboženství, který si pro svou přednášku zvolil PhDr. Marek Šmíd, rozhodně nenáleží k těm jednodušším. Důvodem je nejen to, že Masarykův názor na křesťanství procházel po celý jeho život složitým vývojem, na nějž působilo mnoho vlivů. Jeden z dalších představují například kontroverzní opatření mladého československého státu v náboženské oblasti. Ostatně Masarykova osobnost a její úloha v českých dějinách jsou hodnoceny velmi rozporuplně nejenom odborníky, ale také veřejností. Na jedné straně vah stojí prezident osvoboditel a "naš tatíček" Masaryk, na druhé prezident, za jehož vlády se daly podvody a korupce a dokonce se střílelo do stávkujících dělníků. Na černobílém pohledu nese velkou vinu minulé období, kdy oficiálně hlásaný názor byl v příkrém rozporu s nostalgickým vzpomínáním pamětníků, kteří si idealizovali poměry první republiky.

Marek Šmíd patří ke generaci mladých historiků a politologů, jejíž studium Masarykovy osobnosti již nebude zatíženo zkreslujícími brýlemi prožité minulosti - ani černými, ani růžovými. Po ukončení filozofické fakulty a ročním studijním pobytu v Pise se vrátil na pražskou univerzitu, kde nyní absoluuje doktorská studia politologie. Tématem jeho práce se stal právě T.G.Masaryk, jeho postoje a názory, jimiž se zabývá již delší dobu. Část svých poznatků mohl díky pátečním setkáváním prezentovat také petrovické veřejnosti. Překvapilo mě nejen to, jaký zájem poměrně složité téma vzbudilo, ale také úroveň diskuze, následující precizně přednesenou přednášku. Ten, kdo zmeškal, může se s důležitými momenty Markova pátečnického vystoupení seznámit alespoň ve stručné podobě na (dalších) stránkách Lastury.

doc. Dana Picková

VZTAH T. G. MASARYKA K NÁBOŽENSTVÍ A K VÍŘE

Vztah T. G. Masaryka k náboženství a k víře představuje jeden z nejzajímavějších problémů masarykovského bádání a zároveň zajímavě odráží vztah osobností 19. a 20. století k náboženským a církevním otázkám. Proto lze předpokládat, že zaujme i dnešního člověka.

Před samotnou polemikou v Masarykově vztahu k církvi a jeho náboženskému zrání bude nutné předeslat, že Masaryk spočinul tváří v tvář církvi druhé poloviny 19. století. Byla to odlišná církev od dnešní,

byla to církev před krizí 20. století, před modernizujícími vatikánskými koncily a církev doby před tragédií dvou světových válek. Průmyslovou revolucí silně poznamenané 19. století bylo svědkem mnoha významných politických událostí a společenských změn: spojuje nám napoleonské války s revolucemi let 1830 a 1848 a se vznikem novodobých evropských států jako byly Německo a Itálie. Od poloviny 19. století docházelo v téměř celé západní a střední Evropě k úpadku náboženského života; víra přestala být bytostnou potřebou. Zatímco se ekonomický vzestup evropských zemí, způsobený nástupem průmyslové revoluce, neustále zrychloval, církev zůstávala pevně ukotvena na jednom místě a odmítavě se stavěla vůči moderní době, pokroku, technice a rozumu. Teprve první sociální encyklika *Rerum Novarum* vydaná v roce 1891 aktivně vystoupila na obranu těch nejchudších společenských vrstev. Moderní člověk si uvědomoval, že prožívá ztrátu životního smyslu, sebedůvěry a tradičních náboženských hodnot, které jej vzdalovaly od náboženskosti a vedly k nebezpečné skepsi. Hodnoty moderní doby, jež měly většinou málo společného s křesťanstvím – individualismus, racionalismus, subjektivismus a víra v úspěch – se snažily vytlačovat ty původní, náboženské, aniž by však dávaly modernímu člověku jistotu, o niž se do té doby mohl opírat.

Masarykovo dětství bylo prosyceno hloubkou silně prožívané víry. Ze všech, kteří jej obklopovali, měl malý Tomáš nejbližší k matce Terezii – vzájemný vřelý a citový vztah ovlivnil chlapce na celý život – a ke kaplanu Františku Satorovi. Oba v něm rozvíjeli a posilovali upřímné katolické přesvědčení. Masarykova víra byla v mládí 'zkoušena' z různých stran. Církevní dogmata, víra v zázraky a povinné zpovědi, které věřící prožívali spíše formálně než upřímně, odcizovaly Tomáše víře jeho dětství. Po konfliktu s ředitelem brněnského gymnázia kvůli povinným zpovědím byl Masaryk ze školy vyloučen. Poté pokračoval ve studiích na gymnáziu ve Vídni, kde rovněž o pár let později završil své vysokoškolské studium v oboru klasické filologie. V roce 1882 přesídlil do Prahy, které zůstal, s výjimkou válečného intermezza 1914-1918, věrný až do konce svého života.

Na univerzitě zaujal mladého Masaryka profesor filozofie Franz Brentano, s nímž jej spojovaly společné filozofické, ale též teologické názory, i když Masaryk byl více racionálnější než jeho profesor Brentano, citlivěji prožíval vztah k Bohu a odmítal jeho radikální odklon od náboženství. Nebyl to pouze Franz Brentano, ale další katoličtí kněží, kteří v Masarykovi probouzeli duchovní skepsi. Zmíňme ještě například Ernesta Renana, jenž ve své knize *Život Ježíš* představil určité pojetí katolického náboženství bez křesťanství, s přírodními prvky. Pojdme se nyní podívat na Masarykovy teologické názory.

(pokračování na straně 15)

Korespondenční kurs polštiny pro mírně pokročilé pokračuje:

FRANCISZKU !

Witam Cię bardzo serdecznie ! Przepraszam , że nie odpisałem natychmiast . Potem różne zajęcia , rekolekcje , wykłady w Seminarium ...

i ... patrz : dziś już 22. 03. 2007 !

Oczywiście , bardzo serdecznie zapraszam Cię razem z Parafianami

do Kudowy Zdroju ! Termin , który podałeś - od 15- do 17- czerwca , jest świetny ! Bardzo mi pasuje ! Już go wprowadziłem do kalendarza .
CZEKAM na WAS !

Z racji świąt Wielkanocnych składam Ci najserdeczniejsze życzenia :
wiele mocy ducha i radości z kapłaństwa ! Rozkwitu parafii !
Wielu powrotów do Boga ! Tym zaś , którzy już idą z Jezusem -
coraz większego zapalu i entuzjazmu na tej świętej drodze !!!

Wielkie SZCZĘŚĆ BOŻE ! Do zobaczenia ! Romuald

Ano, je to tak ! O. Romuald nám opět napsal (a krásně barevně) a tentokrát už to máme i s potvrzením navrhovaného termínu 15.6 – 17.6.

Potřebujeme co **NEJRYCHLEJI** znát počet zájemců o tento zájezd, protože organizační a dopravní zabezpečení je třeba řešit v patřičném předstihu.

Hlaste se tedy **URYCHLENĚ** na obvyklých lastuřích kontaktech, popř. na mobilním čísle 605 235 538 (a nezapomeňte připojit svůj (nejlépe mailový) zpětný kontakt.

Těšíme se na společné putování.

MN

Chcete číst Lasturu jako první ?

Stačí zaslat svůj mailový kontakt na adresu: lastura@email.cz a každé nové číslo farního zpravodaje přijde přímo na Váš počítač a to ještě dříve, než ho najdete v papírové podobě na stolku v kostele.

Chcete číst Lasturu ještě dříve ?

Tak přijďte pomoci s její výrobou. Víáme nejen příspěvky do obsahu zpravodaje, ale i manuální výpomoc při tisku, kompletaci a distribuci. A určitě řada z vás má k dispozici digitální fotoaparát – při četnosti farních akcí uvítáme každého dalšího fotoreportéra. Vzhledem k rostoucímu rozsahu i nákladu nás zajímají i další nabídky cenově výhodného popř. sponzorského zpracování v profesionální tiskárně. Na uvedené e-mailové adrese nebo písemně (možno nechat v sakristii) rádi uvítáme jakékoliv Vaše připomínky a nabídky příspěvků i jiné pomoci při tvorbě zpravodaje. Uzávěrka dalšího čísla: 30.4.2007

PETROVICKÝ FARNÍ KALENDÁŘ

NA DOBU VELIKONOČNÍ L.P. 2007

- **7.4. - Bílá sobota** - 9.00 modlitba se čtením
OSLAVA VZKŘÍŠENÍ PÁNĚ
od 21.00 - svěcení ohně, paškálu, křestní vody a další obřady, poté na faře agapé
- **8.4. - Boží hod velikonoční**, slavnost Zmrtvýchvstání, mše sv. 9.00, 10.30 – se křtem katechumenů Davida a Petra, po ní na faře agapé
- **9.4.** - pondělí v oktávu velikonočním, mše sv. 9.00
- **19.4.** - 3.čtvrtek - 16.00 setkání společenství starších na faře
- **20.4.** - 3. pátek - 19.00
„Víra ve spravedlnost, spravedlnost a víra“
JUDr. Jaromír Jirsa, prezident Soudcovské unie ČR
- **26.4.** - čtvrtek – 19.40 – pastorační rada farnosti
- **5.5.** - sobota - arcidiecézní pouť za duchovní povolání - Svatá Hora - mše sv. 10.00 (a následný program do 15.30)
- **17.5.** - 3. čtvrtek - slavnost Nanebevstoupení Páně - 16.00 setkání společenství starších na faře
- **18.5.** - 3. pátek - 19.00
Doc.PhDr.Karel Kozel, CSc., 79letý učitel tělesné výchovy na Katolické teologické fakultě UK: „Kalokagatheia, harmonie těla a duše“
- **19.5.** - sobota – v katedrále oslava 75.narozenin kardinála Miloslava Vlka
- **26.5.** - sobota – zahájení činnosti Komunitního centra Matky Terezy
- 18.00 mše sv. vigilie slavnosti Seslání Ducha svatého, nešpory
- 19.00 následná delší modlitba v kostele, ekumenicky otevřená
- **27.5.** - **Hod Boží svatodušní**, Letnice, 50.den po Vzkříšení Páně, 9.00 i 10.30 slavnostní mše sv.
- **2.6.** - sobota - "**petrovické letnice**" - 18.00 mše sv. s **otcem kardinálem Miloslavem Vlkem** - s biřmováním a obnovou sv. biřmování
- **3.6.** - slavnost **Nejsvětější Trojice** – při mši sv. od 10.30 obřad „rozeslání“ biřmovanců
- **7.6.** - čtvrtek - slavnost **Těla a krve Páně** - 18.00 slavnostní mše sv.
- **10.6.** - neděle – při mši sv. od 10.30 – první sv.přijímání dětí
- **15.-17.6.** výlet za o. Romualdem do Kudowy Zdróju

Foto V. Jareš

Co se všechno ve farnosti děje:

- náboženská výchova dětí - ve středu od 16.30 v kostele a na faře
- setkání starších věkem, i když mladých duchem - 3. čtvrtek v měsíci v 16.00hod. - na faře
- setkání mládeže - ve čtvrtek po mši sv. na faře - povídání, rozjímání, hry, zpívání apod.- vše sobě i jiným pro radost
- schůzky prezidia Mariiny legie - v úterý v 19 hod. na faře
(internetové stránky petrovického prezidia Panna Maria Ochránitelka najdete na <http://www.legiepetrovice.wz.cz>)
- agapé - 3. neděli - neformální setkání po druhé mši sv.- na faře nebo okolo ní
- zájemci o společenství - každou středu 18.30 mše sv. nebo bohoslužba slova, modlitba se zpěvem v kostele a setkání na faře k dalšímu programu
- příprava k přijetí sv.břimování - pátky po mši sv., případně adoraci (kromě 3.pátků v měsíci)

Pravidelné bohoslužby:

Neděle: 9.00 a 10.30 hod.

Úterý, čtvrtek, pátek a sobota: 18.00 hod.

Středa:18.30, poté v kostele modlitba společenství a asi od 20.00 setkání na faře

Májové pobožnosti v květnu: v úterý, čtvrtek, pátek a sobotu po mši sv., ve středu od 18.15 hod.

Výstav Nejsvětější svátosti - každý čtvrtek a každý 1.pátek- po mši sv. (a po májové pobožnosti), do 19.30 hod.

Příležitost k svátosti smíření - před mší svatou, při adoraci a několikrát za rok s několika zpovědníky po společné kající bohoslužbě, případně jindy – po domluvě se zpovědníkem.

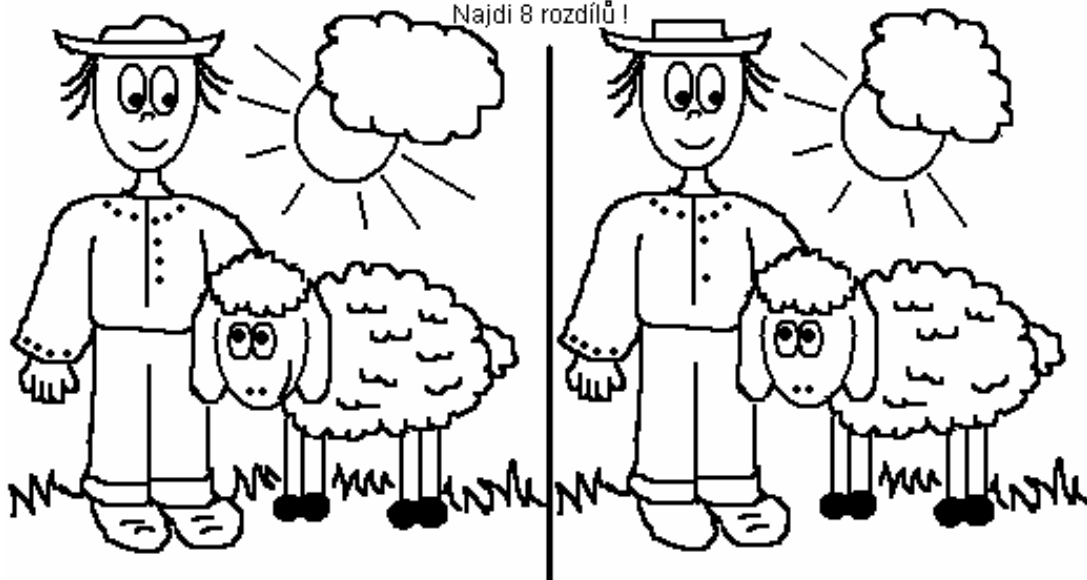

foto: M.Nedoma

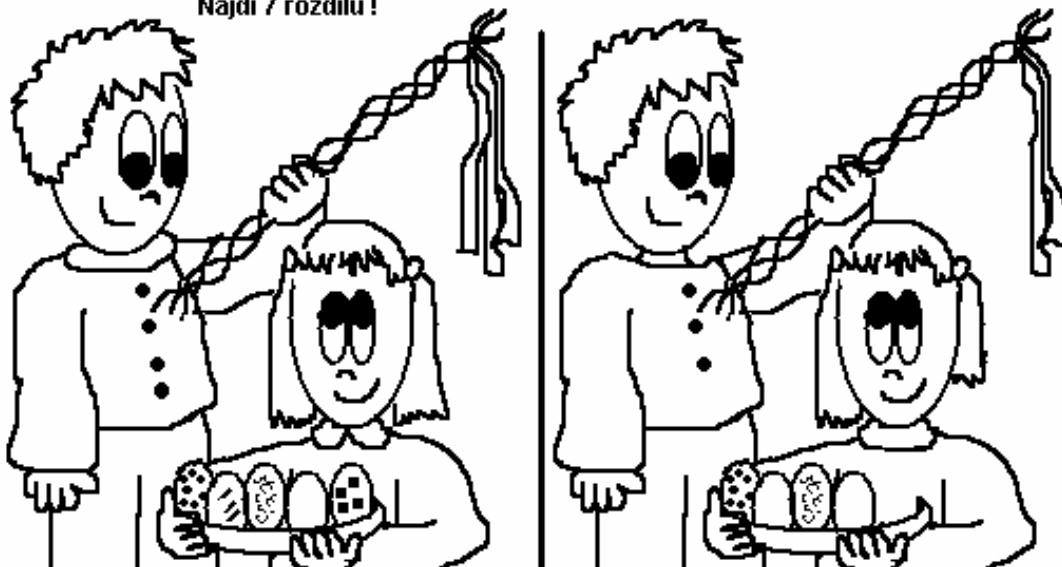
Příští křestní voda je už připravena...

VELIKONOČNÍ LASTUŘÍ KOUTEK PRO MALÉ I VELKÉ HÁDANKÁŘE

Najdi 8 rozdílů!

Najdi 7 rozdílů!

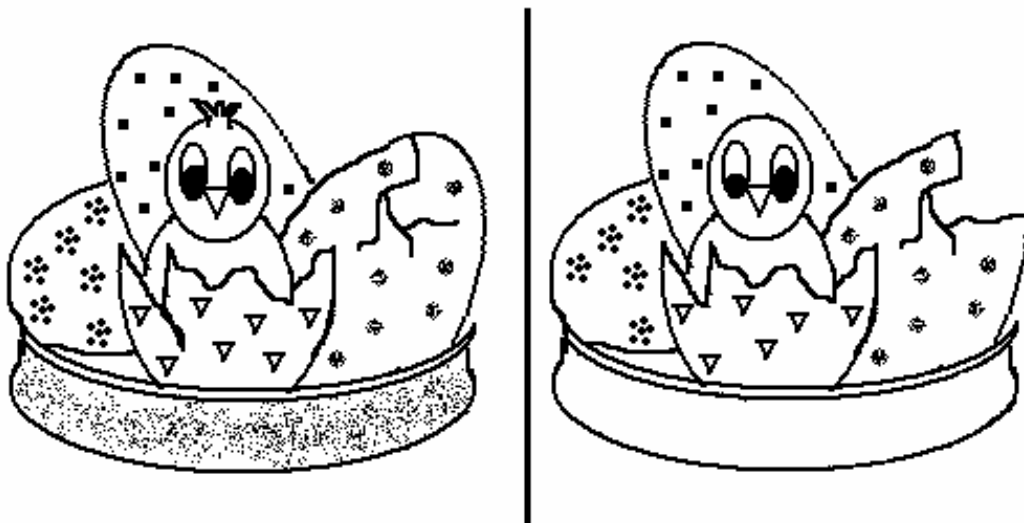

Naleznete
všechny
rozdíly ?

Správné řešení
najdete
na str.24

připravila Maruška
Plačková ml.

Najdi 7 rozdílů!

(pokračování ze strany 10)

Abychom zdůraznili Masarykův náboženský zájem, uveďme, že se ve svých spisech často zabýval *Starým a Novým zákonem*, jejich interpretací a souvislostmi. *Nový zákon* nechápal jako pouhé literární dílo, ale též jako zesílenou morální výzvu, jež zůstávala skryta v symbolech. Přesto nesouhlasil s tvrzením, že Písmo nadiktoval samotný Bůh (tzv. inspirační teorie), ale žádal důsledné přezkoumání *Bible*. Ježíše pokládal Masaryk za učitele náboženství, velkého náboženského génia, za vzor humanity a etiky lidstva a za vlastní ideál. Kristus však v jeho pojetí zůstával pouze 'omylným člověkem', ne Bohem, jenž není nijak odlišný od jiných mravných lidí. Bůh pak byl Masarykovi spíše Bratrem, než skutečným Otcem. Kristovo božství neznamenovalo pro Masaryka vlastní spásu; za prvotní v náboženství prohlašoval nesmrtelnost, a nikoliv Boha. Celé náboženství se tudíž soustředilo převážně na morálku a vztah k člověku, jenž stanul v popředí Masarykových náboženských myšlenek.

Ve svých třiceti letech došel k závěru, že je již katolická církev nereformovatelná, vystoupil z ní a přestoupil k církvi evangelické reformované v přesvědčení, že náboženskou krizi překoná toto nové náboženství. Rozčarování z protestantizmu však záhy vystřídalo rozčarování z katolicizmu.

Co se týká Masarykovy vnitřní víry, Masarykův bytostný individualismus zdůrazňoval individuální projevy zbožnosti po protestantském vzoru, sám nepocíťoval potřebu společné bohoslužby a zpovědi. Mnohé 'nedorozumění' pramenilo také z Masarykova vnitřního přístupu přijímat náboženství více rozumem než srdcem.

Co vytýkal Masaryk katolíkům? Katolické církvi Masaryk vytýkal, že nepodporuje individualitu, pokrokovost, pracovitost a hospodárnost, a až do vlastního vystoupení z katolické církve věřil, že lze církev reformovat, sloučit s vědou a s rozumem. Církvi vyčítal, že si ve středověku podmanila celý stát a navenek se stavěla jako politický systém navzdory svému prvotnímu účelu, zakotvenému v Písmu. Slovo Boží nebylo podle Masaryka ničím jiným než slovem papežů. Dále pak Masaryk ostře odsuzoval klerikalizmus a byl nepřitelem politické angažovanosti katolických kněží.

Jak si Masaryk představoval nové náboženství? Přes Masarykovo volání po novém náboženství se můžeme domnívat, že tímto náboženstvím nemyslel

Ani autor (nejen) tohoto článku i zmíněné přednášky nemohl na setkání chybět. A zdá se, že je se svou příslušností do lasturnického cechu docela spokojen...

náboženství zcela nové, nekřesťanské, náboženství bez Krista Spasitele, ale žádal vytvoření nového náboženství, jež se mělo stát volným mravním sdružením, společenstvím sobě rovných lidí; českou, dokonalejší, vyšší a mravnější formou křesťanského náboženství s absencí jakýchkoliv rysů politických, hierarchických a mýtických. V novém náboženství zdůraznil Masaryk na prvním místě jeho 'žitost'.

Masarykovo náboženské hledání jej zaměstnávalo téměř celý jeho život. Svědčí o tom desítky článků o víře a církvi, ale také dlouhý soupis Masarykových knih. Pro zajímavost připomeňme alespoň ty nejdůležitější: *Jan Hus* (1895), *Sebevražda hromadným jevem společenským* (1904), *V boji o náboženství* (1904), *Inteligence a náboženství* (1907), *Věda a církev* (1908), *Moderní člověk a náboženství* (1934) apod.

Masarykův postoj k náboženství podrobil kritice i katolický kněz Karel Dostál-Lutinov slovy (v nichž nalezneme též mnohé naše výtky): „*Vy sám, pane profesore, ... uznáváte sice potřebu náboženství jako základu mravnosti, ale Vaše náboženství není ani katolicismus ani protestantismus ani pravoslavi. Vy házíte tedy do starého haraburdí katolicismus, na jehož půdě my stojíme jako na pravdě. Tu se musíme tázat s úžasem, jak po nás můžete žádat, abychom ve Vás neviděli úhlavního odpůrce? Mluvíte o vznešenosti náboženství, ale my bohužel nevidíme u Vás nějaké vroucnosti náboženské, naopak, čteme ve Vašich časopisech posměch z věcí křesťanských a z duší věřících. Vy toužíte po nějakém náboženství bez Církve. A to jest od Vás, myslím, nerealistické. Vy však, pane profesore, zachoval Jste z celého křesťanství kromě theismu jen tu humanitní lásku k bližnímu.*“

Všechny jeho názory a kritiky církve nás přivádějí k závěru: i když Masaryk jistě neměl ve všech diskuzích a sporech s katolickou církví pravdu, přiměl přinejmenším katolickou církev a celou řadu kněží k jasnému formulování svých názorů, k zajímavé diskuzi, během níž vznikla celá řada významných děl, a k vyjasnění názorů na aktuální politickou, náboženskou a sociální situaci.

PhDr. Marek Šmíd

Přednáška byla pronesena dne 16. března 2007 v kostele sv. Jakuba St. v Petrovicích.

POZVÁNKA NA PŘÍŠTÍ 3.PÁTEK

Postavení soudce ve společnosti. Úskalí soudcovské nezávislosti. Je česká justice nezávislá? Žijeme v právním státě? Historie, současnost a budoucnost české justice.

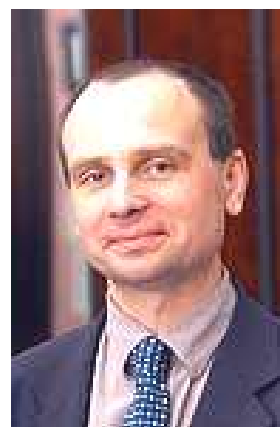
Tyto (a nejspíše i některé další) zajímavé tematické okruhy nás čekají v našem kostele **20.dubna 2007 v 19.00 hod.** v rámci přednášky nazvané:

„Víra ve spravedlnost, spravedlnost a víra“

Přednášet bude odborník nad jiné povolaný - prezident Soudcovské unie ČR **JUDr. Jaromír Jirsa**, který s námi též sdílí naše farní společenství.

Tedy každý, kdo se chce dozvědět něco z justiční historie, justičního zeměpisu a justiční politiky nebo o biblických odkazech na právo, spravedlnost a soudnictví, nebo kdo chce získat základní orientaci v jednotlivých soudních agendách, případně si udělat jasno o postavení našich soudců, neměl by si nechat tuto událost ujít.

Těšíme se na viděnou.

MODLITEBNÍ VYCHÁZKA

Usilujte o pokoj tohoto města, do něhož jsem vás přestěhoval, modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj. Jr 29,7

Tato biblická slova by mohla být odpovědí po smyslu modlitebních vycházek, které probíhají v Hostivaři již několik let a které jsou iniciovány Křesťanským společenstvím.

V sobotu 17.3.07 měla tato vycházka ekumenický charakter. Za petrovické se účastnili otec František, Iva, Zbyšek a Jan. Celkem nás bylo kolem patnácti + několik dětí. Na začátek vycházky v Hostivaři připomněl bratr Josef

Foto Václav Kordula.

z KS povzbudivé slovo z Iz 43:

Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Obdařuji poušť vodou a pustou krajinu řekami ... A můj lid bude vyprávět o mých činech hodných chvály.

Pán činí nové věci aniž o tom někdy víme. Proto je třeba mít oči i srdce otevřené. I tam, kde se zdá, že je nezáměr a lhostejnost, může vytrysknout dobrá voda. Náš Pán si používá svého lidu, aby třeba i formou modlitební vycházky jsme dali najevo, že nám nejsou naši spoluobčané lhostejní.

Po několika modlitbách jsme se vydali od konečné stanice tramvají v Hostivaři kolem školy, obchodu, až na nejvyšší bod v lesoparku zvaný Kozinec ve výši 308 m nad mořem. Při několika zastaveních zazněly prosby, chvály, děkování i několik písní. Podle situace, kde jsme se nacházeli, zazněly

modlitby za mladou generaci, za učitele, jinde pak za starší generaci, za laskavý a citlivý přístup k těmto lidem i přání, aby z radostného velikonočního poselství, že Ježíš žije, se mohlo radovat co nejvíce lidí.

Na závěr společného zastavení jsme se modlili za státní správu, v moci po-

stavené, za mediální programy, za Petrovice, Hostivař, Měcholupy. Rozloučili jsme se společnou písní Spoj nás v jedno, Pane. Petrovická čtveřice měla ještě jedno zastavení na nejvyšším bodě Petrovic s nádherným výhledem do našeho kraje, na náš kostelík, na vzdálenou věž kostela v Čestlicích či věž průhonického zámku. Po několika vděčných modlitbách, vzájemném požehnání a požehnání Petrovicům jsme se povzbuzeni vydali ke svým domovům.

Zveme vás k další modlitební vycházce, která bude v říjnu.

Jan Trnka

PŮJDEM SPOLU BRATŘE (NĚCO O NOVÉM CD VLASTY JAREŠE)

*Už vychází, zelená hvězda naděje,
jaro přichází, bude lepší čas. (Hvězda naděje)*

Asi nebude ve farním zpravodaji příliš mnoho dalších takových příležitostí, kdy můžeme s radostí oznámit, že se jednomu z našich farních spolubratrů podařilo vydat hudební cédéčko. A ne jen tak ledajaké. O tom, že je Vlasta Jareš skvělý klavírista už víme dlouho, mimo jiné i díky jeho příjemnému hudebnímu doprovodu na různých farních akcích. Ale že se v něm skrývá i originální písničkář, to asi dosud tušil jen poměrně úzký okruh zasvěcených. A tak, když jsem se (ještě plný té báječné muziky z posledního setkání U Čouků), o tomto chystaném projektu dozvěděl a tím spíše, když jsem si na Vlastových webových stránkách poslechl pár ukázek, jsem si umínil, že toto CD prostě musím mít. Podařilo se a pak už jsem jenom poslouchal a poslouchal (třeba i ve frontě na finančním úřadě s upoceným daňovým přiznáním v ruce, kdy jsem si obzvlášť intenzívně vychutnal verše: „Žiju jen za svý, vlastní účet mám, ale berňáku nezaplatím daň. Mě zkasíruje, bankéřem bude, jen Poslední soud a můj jediný Pán.“ – Poslední soud). A tak se teď mohu s vámi o své dojmy z (mnohonásobného) poslechu rozdělit. Neočekávejte ovšem nějakou plnohodnotnou recenzi. Nejsem totiž příliš vybavený pro zevrubné posouzení hudební a interpretační kvality alba. To nechávám povolanějším (viz např. hned následující článek). Soustředím se především na stránku textovou a pocitovou.

Případné zájemce musím hned zkraje důrazně upozornit, že se rozhodně nejedná o muziku k jarnímu úklidu nebo joggingu. Pokud ale hledáte něco, co by usnadnilo vaše soustředění na modlitbu, co by vám navodilo rozjímavou atmosféru, co by zklidnilo vaši rozjitřenou duši, tak jste na správné adrese. V každém případě ale musíte vnímat (nejen poslouchat!) texty jednotlivých písní. Ty jsou totiž zcela svébytnou poezií, schopnou samostatného života. A přitom tvoří s hudbou naprosto kompaktní a působivý celek, jak je autor šikovně protkává nitkami svých jazzových a bluesových inspirací až do měkkých a konejšivých gobelínů, ve kterých je tak milo spočinout. A když je potřeba nechat nějakou myšlenku doznít, tak hned se hlásí o slovo nějaké to parádní instrumentální sóličko, které posluchači dopřeje všechno správně vstřebat a zažít.

Na obalu CD poznáváme jedno z malebných zákoutí u našeho kostela. Autorem fotografie i vkusně zpracované grafiky bookletu je Jan Jareš.

Že je Vlasta Jareš lidsky i umělecky vyzrálá osobnost, je vidět i na tom, že ač se jedná o debutové album, tak se bezpečně vyvaroval nešvaru, který takovéto prvotiny často provází. Totiž snaze vyjádřit se pokud možno ke všem existujícím problémům lidstva a nabušit na to nebohé kulaté zrcadélko co nejvíce svých báječných reflexí a jedinečných a všeobjímajících myšlenek (teď anebo nikdy – co kdyby náhodou mi už nikdo nic nechtěl příště vydat). Zde ale autor používá poměrně střídme vyjadřovací prostředky, jazyk je jednoduchý, odkleštěný od všech kliše a přesto zde často narazíte na nevšední poetická spojení či paradoxy („*Jsem smutek smutnej, žádněj mě nechce, všichni mě zaháněj a je mi těžce*“ – Smutek) . A na konci přitom máte pocit, že řekl vše, co říci chtěl. Nic víc, nic míň. A díky tomu tak třeba závěrečná píseň „*Odpust'*“ může být asi tím nejpůsobivějším a nejučinnějším pozváním k charitě, které jsem kdy slyšel, aniž by k tomu byla potřeba jakákoliv prvoplánová agitační hesla. A nebo v písni „*Blues Karlova mostu*“ se neuvěřitelně organicky a na malém prostoru podařilo spojit (a to prosím pouhou a jinak naprosto nepoetickou slinou) minimálními prostředky a přitom přesně vyjádřenou atmosféru tohoto místa s až existencionálními úvahami o věčnosti.

Vlasta nám vlastně předkládá svou zhudebněnou modlitební knížku a zároveň zpovědní zrcadlo, které přitom může použít kdokoliv z nás. Nestydí se poodhalit hluboké záhyby svých duchovních prožitků a skutečností, ale činí tak s upřímností prostou jakékoliv vykalkulované pózy. Podává nám své verše a svou hudbu jako dobře namíchaný a nadávkovaný lék, který je rozhodně účinný (a v kontextu s novou lékovou vyhláškou vlastně i levný, byť nehrazený VZP). Tak tedy pojď, bratře Vlasto, do našich přehrávačů, „*at' růže rozkvetou, kde život není, láska at' přijde k nám, tmu v světlo změní. Ptáci at' zpívají, fanfáry znějí, láska at' přijde k nám, pláč v smích promění.*“ (Modlitba)

Mirek Nedoma

Podrobnosti o CD i o autorovi najdete na www.vlastajares.cz , možnost zakoupení na www.popromusic.cz nebo nejlépe a nejrychleji přímo u autora .

... a ještě zážitek muzikanta:

Dnes (1.4., ale nebyl to apríl ☺ - pozn.red.) po mši se ke mně před kostelem přitočil Vlasta Jareš a se svým potutelným úsměvem mi podal CD a pravil:“ Tady jsem udělal takový projekt. Poslechni si ho, můžeš si ho přepálit a kdyby se ti líbilo, můžeš si ho eventuelně koupit.“ Sáhl jsem po peněžence..., ty drobné mi nakonec musela dát Tereza, a po obědě u kafička jsem ho nasadil do přehrávače a nelitoval jsem.....

Z reprobeden zavanula příjemná hudba, ale po chvíli jsem s překvapením zjistil, že jsou to písňe! Respektive milá, upřímná, osobní výpověď, nebo spíše v tomto případě svědectví. Byl z toho cítit, jak to komentovala má manželka, osobní

rozkvět! Milý dárek do nadcházejícího velikonočního týdne. Muzikantská perlička vyzrálého hudebníka s přizvanými stejně výraznými muzikanty známých jmen z jazzové scény. Výtečně dokreslují silný obsah, s pro mě překvapivě čitelnou skladbou i harmonií, nečekanou od (pardon) „starých džezmenů“. Brilantní klávesy, čisté přesné dechy, kontrabas hraný i smyčcem, chytré bicí podtrhují silné texty. Pro chvíle rozjímání nejen těchto Velikonoc, ale u sklenky dobrého vína, či zmíněné kávy. Kromě již zmíněného pana Zelenky další milé překvapení z našich farníků. Díky, Vlasto, jen tak dál.

Sam Jakš

DAL SE OTEC KALÍK OPRAVDU K MAFII?

Ve čtvrtek 29. března k nám poprvé od svého odchodu zavítal bývalý správce naší farnosti – o. Vladimír Kalík. Po jím odsloužené mši se všichni zájemci o další program přesunuli na faru. Byli jsme mile překvapeni, kolik lidí z naší farnosti se přišlo setkat s o. Vladimírem i tím, kolik nových tváří přijelo podpořit o. Kalíka z farnosti holešovické. O trochu méně příjemné bylo zjištění, že na faře není dostatek židlí k usazení všech návštěvníků fary, ale řešení se nakonec přece jen našlo.

Setkání jsme započali modlitbou, vedenou páterem Kalíkem a několika písničkami z Koinonie. Následovalo představování, při kterém jsme se mimo jiné dozvěděli, že hosté, kteří k nám spolu s páterem zavítali se jmenují: Honza, Robin, Pepa, Adéla, Petr, Lenka a Lukáš. Poté, co jsme se o sobě navzájem něco dozvěděli, začalo hlasování, co dále s časem, jenž nám ještě zbýval. Hlasování jednoznačně určilo,

že další zábava se bude odehrávat v mafiánské atmosféře městečka Palermo. Rozlosovaly se role a pak už se jen obviňovalo, soudilo, hlasovalo a samozřejmě i zabíjelo. Hru vítězně zakončili tím, že vyvraždili celé městečko, mafiáni, mezi nimiž byl, jak už ostatně asi sami tušíte z názvu článku,

i sám o.Kalík. Po této skutečně vydařené hře ukončil hlavní část setkání pater Vladimír požehnáním a modlitbou. Část návštěvníků se pak odebrala do svých domovů a část si zahrála ještě jednou již výše zmiňovanou hru, ve které tentokrát slavili vítězství poctiví obyvatelé městečka Palerma nad mafiány. Po hře jsme se vrhli na velký úklid, abychom faru vrátili do původního stavu, rozloučili se a vydali se každý ke svému domovu.

Určitě nebudu mluvit jen za sebe, když řeknu, že jsme si užili skvělý večer a poznali jsme několik nových a milých lidiček.

Anežka Nedomová ml.

ARCIDIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

31.3.2007

A je to tady! 31.3. se uskutečnila dlouho očekávaná akce – arcidiecézní setkání mládeže. Je to místo, kde se můžeme opravdu setkat, a to nejen s novými lidmi a se „starými“, dobrými přáteli, ale i s Bohem. Konalo se v Salesiánském centru v Kobylisích. Setkání se těšilo hojné účasti a to i z řad petrovické farnosti. Z naší farnosti se arcidiecézka zúčastnila Anička Šilerová, všichni tři sourozenci Musilovi, Jenda a Filip Jarešovi, Jirka Fischer, Monika Abrahámová, Bětka a Vojta Malý a také moje maličkost. Zároveň se omlouvám

Místní sbor a v něm tváře, známé i z Petrovic...

všem, na které jsem zapoměla nebo si jich případně na arcidiecézku nevšimla :-).

Je nádherný slunný den a my stojíme před vchodem Salesiánského divadla, na „recept“ zaplatíme padesát korun na oběd a večeři, ještě rychle napsat cedulku s jménem a už pospícháme do sálu, abychom stihli zahájení arcidiecézního setkání mládeže. O přivítání se postarala nejdříve hudební skupina Matysovi tygři (nevím, jestli je to takhle správně) a poté velice milá dvojice moderátorů Pepíček a Pavlíček, kteří nás přivítali oficiálně a podrobně nás seznámili s programem. Následovala katecheze otce biskupa Káji Herbsta a po ní nastoupila opět moderátorská dvojka, která tentokrát představila jednotlivé přednášející pro dopolední program. Mezi ně patřili například Mgr. Jiří Černý, Mons. ThDr. Michael Slavík, P. Ing. Zdenek Wasserbauer Th.D., Mons. Václav Malý a dokonce i Miloslav kardinál Vlk. Já si na dopoledne vybrala přednášku o okultismu již zmiňovaného o. Michaela Slavíka a je mi úplně zbytečné psát sem, jak to bylo nesmírně zajímavé. Dalším bodem na programu byl oběd a po něm si člověk mohl vybrat z různorodých činností a programů, jako byly odpolední přednášky (těch jsem se zúčastnila já – lépe řečeno jen jedné a to: „Co když mi někdy druzí lezou na nervy?“ a kromě poučení a rad jak se v různých situacích zachovat, jsme si s pí Marií Novákovou užili i spoustu legrace :-), různé sportovní činnosti včetně utkání kněží versus laici, odpolední workshopy, křížová cesta s adorací a k dispozici byla i zpovědní služba.

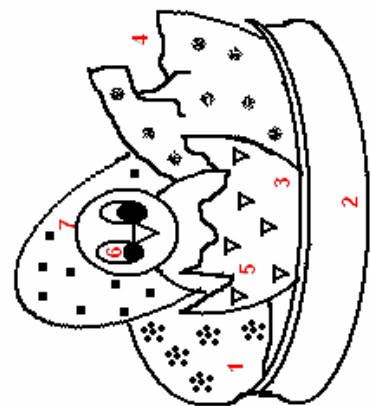
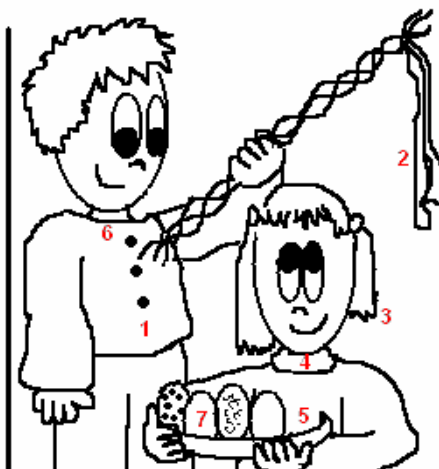
*katecheze otce biskupa
Káji Herbsta*

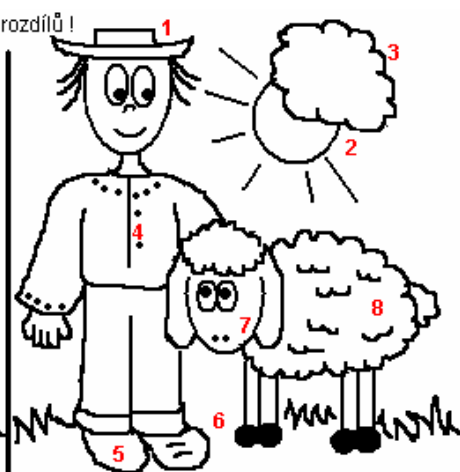
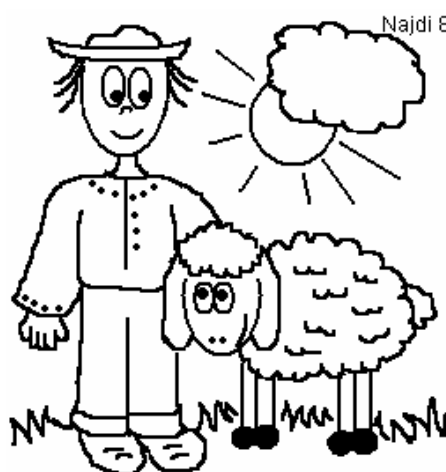
Od 16:15 se konala mše svatá (hlavní bod programu) v kostele sv. Terezie, kterou celebroidl otec kardinál Miloslav Vlk a kterou hudebně doprovázela schola z farnosti Praha – Chodov. Světily se ratolesti a čtené pašije doprovázely pantomimické výstupy, které ještě více umocňovaly posvátnost celého obřadu. Po mši byla večeře a po ní následoval koncert skupiny Swatý Wětry. Tato skupina označuje žánr, který hraje, jako praise/rock a jejich koncert se uskutečnil v klubu Vrtule. Bohužel jsem se tohoto koncertu nezúčastnila, ale určitě to musel být pořádný „fičák“ :-).

Anežka Nedomová ml.

Správné řešení ze str.14

Najdi 7 rozdílů!

Je libo farní dovolenou ?

Pokud ještě nemáte jasno, kam vyrazíte na dovolenou či prázdniny první červencový týden, tak vám nabízíme možnost farní dovolené ve vinařské oblasti u Uherského Hradiště. Ubytování v rekreačních chatkách františkánské komunity. Pro zájemce nebude problém spojit s účastí na Cyrilometodějské pouti na Velehradě.

Přihlásit se můžete na obvyklých lastuřích kontaktech, popř. na mobilním čísle 605 235 538 . Dřívější objednávky budou mít přednost.

LASTURA, č.11/2007, vydává Římskokatolická farnost u kostela sv.Jakuba Staršího, Edisonova 17/16, 109 00 Praha 10 - Petrovice

Kontakt na duchovního správce: tel: 222956361, GSM: 776252251, prevrat@volny.cz

Kontakt na redakci: lastura@email.cz . Uzávěrka dalšího čísla: 30.4.2007.

Redakční rada tohoto čísla: P.M.F.Převrátíl, M.Nedoma

Poděkování všem příspěvatelům a Mgr.Jiřímu Vonešovi za poskytnutí grafiky sv.Jakuba.

Výroba: Malonákladový tisk Jablonec nad Nisou www.tiskem.cz

Náklady na výrobu jednoho výtisku: 10,- Kč